

Pasiruošimo programa "Link LJD 2010"

2009 Spalis
Tikėjimo žingsnis

"Išvydęs jų tikėjimą, Jėzus kreipėsi į paralyžiuotąjį: 'Sūnau, tau atleidžiamos nuodėmės!'" (Mk 2, 5)

➔ Katechezė

"Išvydęs jų tikėjimą, Jėzus kreipėsi į paralyžiuotąjį: 'Sūnau, tau atleidžiamos nuodėmės!'"

Evangelistas Morkus pasakoja kaip keturi vyrai, skelbiančiam Dievo žodį Jėzui, atneša paralyžiuotą žmogų. Jis nepraneša mums, kas tokie buvo tie vyrai; aišku tik tai, kad jie padarė tai vedini tikėjimo. Galim spėlioti: ar jie buvo šeimos nariai, ar kaimynai, o gal bičiuliai? Ne tai svarbu. Daug svarbiau, kad šis epizodas mums atskleidžia gyvenimo dėsnį: mums yra reikalingi kiti žmonės, aplinka, kurioje būtume priimami net tuomet, kai esame silpni ir pažeidžiami. Juk anas beviltiškai neštvuose gulintis paralyžiuotasis – tai simbolinis kiekvieno mūsų vaizdinys.

Kiekvienam būna akimirku, kai esi tarsi paralyžiuotas ir atrodo, kad nėra jokių jėgų, jokios priemonės, kuri padėtų pakeisti esamą situaciją, būseną. Beviltiškai guli ir vėpsai į virš tavęs kybantį pasaulį, nes atrodo nebetiki niekuo ir nelauki nieko. Tuomet reikia kelių rankų, kurios pakeltų neštuvus, nugabentų tave, praardytą stogą, patiestų tave po kojomis To, kuris atleidžia ir gydo. Reikia bendruomenės, reikia kitų, kurie saugo tikėjimą, kai tau persunku patikėti.

Evangelija byloja: "išvydęs jų tikėjimą Jėzus kreipėsi į paralyžiuotąjį"... Kai patys nebegalime, mums reikia kitų tikėjimo, kurį mato ir vertina Jėzus. Tikėjimo, kuris per visus nevilties ir abejonių stogus nusileidžia iki

Jo širdies. Mums reikia tų brolių ir sesių, kurie tikėtų už mus, stovėtų mūru už mus. Reikia, kad jie, kiti, patikėtų, jog mūsų dvasią pančiojantis paralyžius praeis. Reikia tų, kurie mūsų silpnumu nenusiviltų, bet sutiktų jį priimti ir paimti. Be to, mes iš viso negalėtume tikėti, jei prieš mus nebūtų buvę tų, kurie tikėjo pirmiau. Pamatę kitų tikėjimą surandame atsparą ir savo tikėjimui.

Laiške žydams sakoma: „Be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui. Kas artinasi prie Dievo, tam būtina tikėti, kad jis yra ir kad jo ieškantiems atsilygina“ (Žyd 11, 6). Pati krikščioniška bendruomenė, jos ženklai bei simboliai užkalbina mus ir kviečia žengti tikėjimo žingsnį. Tikėjimo ženklai (ostija, kryžius, bažnyčios ir pan.) provokuoja mus tikėti tuo, kas slypi už jų. Tuomet atliekame „tikėjimo šuolį“, perėjimą nuo regimo prie neregimo.

Žinoma, šiandien žmonės sakys, kad galima tikėti pačiais įvairiausiais dalykais. Madingas posakis: "juk reikia kuo nors tikėti". Toks neapibrėžtas tikėjimas pasireiškia įvairiomis formomis: tikima horoskopais, ufonautais,

ateitimi... Dar kiti apsiriboja tikėti, tik tais, kurie naudoja magiškai skambančius posakius: „tai mokslas įrodė, nustatė; tai galima patikrinti patirtimi“. Kas pajęgtų suvaldyti informacijos srautą, kasdien pasiekiantį mus iš įvairių pasaulio kampelių ir mūsų dažniausiai priimamą kaip teisingą? Vis dėlto, jei tikėjimą apribotume tik tuo, ką galime suprasti, pamatuoti, pažinti, tuomet jis virstų paprasčiausiu įsitikinimu, etikos dalimi. Toks tikėjimas nebebūtų veiksminga jėga, keičiančia gyvenimą.

Taigi, tikėjimas, koks jis bebūtų, yra nuolatinis gyvenimo palydovas, tačiau Tikėjimas yra tikras tik tuomet, kai jis kursto mus taip pasirinkti, kad keistųsi mūsų požiūris, gyvenimas, vidinės nuostatos. O krikščioniškas tikėjimas kaip tik ir siūlo mums bei kviečia kiekvieną asmeniškai rinktis buvimą su Dievu, su Tuo, kuris išvelgia mūsų širdies gelmėse glūdinčius troškimus, kuris pakelia iš bejėgiškumo ir suteikia viltį. Juk tikėti krikščioniui reiškia sąmoningai apsispręsti gyventi su Viešpačiu ir rinktis jo siūlomas gyvenimo gaires – Evangeliją.

➔ Klausimai-atsakymai

Kodėl aš turėčiau tikėti? Kodėl man reikalingas tikėjimas?

Kai žmogų kankina didžiulis troškulys, mes duodame jam gaivinančio vandens. Norėdami ką nors sušildyti – pakviečiame arčiau ugnies. Jei ką nors kankina fizinis skausmas – stengiamės tiksliai parinkti vaistus. O ką gi galime pasiūlyti tam žmogui, kuris gyvena vidinėj vienvėj, baimėj ar nemeilėj? Tokiam žmogui reikia santykio, kuriuo jis galėtų pasitikėti. Tokiam žmogui reikia žinoti, kad gyvenimas turi prasmę.

Visiškas pasitikėjimas Dievu ir pripažinimas, jog gyvenimo prasmingumas priklauso nuo santykio su Juo, vadinamas tikėjimu.

Iš kur man semtis tikėjimo?

Kiekvienas žmogus turi prigimtinių tikėjimų: jis tiki savo tėvais, draugais, mokytojais. Tačiau tikėjimas taip pat yra ir Dievo dovana gaunama per krikštą, kuri leidžia natūraliam tikėjimui prasiskverbti iki antgamtinio lygmens. Taip tikint, žmogaus protas pritaria dieviškajai tiesai, kuri neturi jokių racionalių įrodymų. Tikėjimas, tai apsisprendimas pritarti tam, kas

panoksta mūsų protą, dėl Dievo kaip autoriteto, kuris negali nei pats klysti, nei mūsų klaidinti.

Tikėti tai nėra abstrakti, akla pastanga; tikėjimas gali remtis ir būti maitinamas Dievo žodžiu bei Dievo pažadu užrašytu Šv. Rašte. Aptikdami tenai dieviškų žodžių veiksmingumą ir pažadų išsipildymą, galėsime geriau atpažinti Dievo veikimą ir savo gyvenimuose. Brolis Roger iš Taize rašė: „Užuot stengęsis pajusti Jo artumą, išmok įžiūrėti Dievą visiškai paprastuose gyvenimo įvykiuose ir vadovautis kasdienėje savo veikloje tuo, ką Jis tau įkvepia“. Pats mūsų gyvenimas gali būti Dievo veikimo įrodymas, auginantis mūsų tikėjimą ir pasitikėjimą.

Tikėti galima daug kuo? Kodėl būtent turėčiau tikėti Jėzumi, jo apreikštomis tiesomis?

Daugelyje religijų tikima į vieną Dievą, tačiau krikščionys, remdamiesi Šv. Rašte užrašytu Jėzaus mokymu, tiki dar ir tai, kad Dievas, kurį vadiname Tėvu, prieš visus amžius buvo vienybėje su savo Sūnumi ir Šventąja Dvasia. Tikėjimo išpažinime sakome: „Tikiu... vienatinį Dievo Sūnų, prieš

visus amžius gimusį iš Tėvo, Dievą iš Dievo..., esantį vienos prigimties su Tėvu.“

Atėjus laiko pilnatvei, Dievas siuntė savo Sūnų į žemę, nes jis vienintelis galėjo sutaikyti mus su Tėvu, nuo kurio nusigrėžė mūsų tolimi protėviai, tačiau tą darome ir mes. Tai mus įstūmia į beprotišką kančią: besislapstydami nuo Tėvo tampame kaip našlaičiai, vieniši ir nerimąstingi.

Atėjęs į pasaulį, Dievo Sūnus buvo pavadintas Jėzaus vardu, kas reiškia: „Dievas išgelbsti“. Tai nusako visa, dėl ko Jėzus buvo siųstas žemėn. Mirdamas ant kryžiaus, Jėzus, nors ir pats būdamas be nuodėmės, prisiėmė mūsų kaltes, skausmus, baimes ir nukryžiuo viską, kas mus gali kankinti. Dievas žino, kad žmogus yra per silpnas sau padėti, todėl nepalikdamas mūsų vienu, parodo kokia meile Dievas mus myli (plg. Jn 3, 16). Dievo žodis ir meilė išsireiškė mums ir dėl mūsų radikaliausiu būdu sykį visiems laikams ir tai yra patikimas pamatas mūsų tikėjimui bei pasirinkimui statyti.

Remdamasis ta uola, į kurią remiasi tikėjimas, Dostojevskis sakė: „Jei kas imtų įrodinėti, kad Kristus nėra tiesa, tai aš geriau likčiau su Kristumi nei su ta tiesa“.

Kas bus tiems žmonėms, kurie girdėjo apie Jėzų, bet jo nepasirinko?

Regis šv. Augustinas yra pasakęs: „Tikiu, nes noriu tikėti“. Žmogus visada yra laisvas pasirinkti Dievą ir jo klausyti. Prisiminkim evangelijos pasakojimą, kur Jėzus kviečia turtingąjaunuolį sekti paskui jį (Mt 19). Skaitome, jog jaunuolis nuliūdęs pasišalino, nes turėjo daug turto, o Jėzus jo nestabdė. Jis paliko jaunuolį laisvą, nepaisant to, kad tą jaunuolį be galo mylėjo. Dievas niekad savęs neprimeta.

Neteisinga nuostata būtų teisti tuos, kurie nepasirenka tikėti Jėzumi. Pats Dievo Sūnus atleido savo kankintojams meldamas ant kryžiaus: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino ką daro“ (Lk 23, 34). Dažniausiai žmonės neigia Dievą, nes jie Jo gerai nepažįsta. Jiems tiesiog nepriimtinas toks Dievas, kokį jam pristatė vaikystėje šeima, toks Dievas, kuris jo nuomone leidžia aplink vykti daug blogų dalykų. Tačiau kiekvienas žmogus, net ir laikantis save netikinčiu, ieško Dievo, net jei to ir neįvardina. Visų žmonių širdyje įrašytas amžinos meilės troškimas, kuris norom ar nenorom kreipia visus Dievop.

Reikia patikėti šiuos žmones Dievo apvaizdai, kuri vienintelė gali suteikt jam progą ar įvykių dar

kartą skatinančių apsispręsti priimti Dievo meilę.

Tikintieji kartais atrodo truputėli pamišę: jų dažniausiai nebesupranta nei tėvai, nei draugai... Kodėl pradėję tikėti žmonės pasidaro gana keisti?

Kad tikintieji kartais atrodo kaip pamišę, tai tikra tiesa. Apaštalų Darbuose, 2 skyriuje skaitome, jog gavę Šventą Dvasią Jėzaus mokiniai aplinkiniams atrodė kaip prisigėrę jauno vyno. Paliesti deginančios Dievo meilės, tikintieji nebegali tos meilės ir džiaugsmo užlaikyti vien sau. Jiems norisi dalintis tuo džiaugsmu su visu pasauliu. Tas džiaugsmas trykšta ir kartais atrodo neįprastai visiems ramų, saugų, suplanuotą bei apskaičiuotą gyvenimą pamilusiems žmonėms. Juk sunku suprasti, ką reiškia skristi, jei neturi sparnų. Panašaus tikėjimo polėkio vedini elgėsi ir 4 bičiuliai nuleidę paralyžuotąjį pro stogą. Tai gali pasirodyt nepadoru, nes visgi tai nuostolis namo savininkui. Bet gali atrodyt ir uždegančiai tam, kuriam svarbus Jėzus ir artimas.

Jeigu mes toleruojame žmogų, kuris paprasčiausiai įsimylėjo kitą žmogų ir dėl to ėmė keistis, kodėl turėtume stebėtis tais, kurie pamilo Dievą ir taip pat nebegali gyventi

kaip anksčiau. Tiesiog nuoširdžiai paklauskim savęs, gal ir mus vilioja toks pasikeitimas?

Girdžiu sakant: „gyvas tikėjimas“ ir „miręs tikėjimas“; kas čia per skirstymas?

Yra žmonių, kurie tiki Dievu iš baimės, dėl tradicijos, bet yra žmonių, kurie tiki iš meilės, nes yra sutikę, patyrę gyvąjį Dievą savo gyvenimuose. Kad tikėjimas būtų gyvas, jis negali pasilikti nuomonės lygmeny, jis turėtų tapti veiksmingas, panašiai kaip 4 vyrų iš evangelijos. Gyvą tikėjimą mums teikia ir palaiko Šventoji Dvasia. Ji padaro mus ir mūsų veiksmus panašius į Jėzaus. Galim savęs dažniau paklausti: kaip aš pasielgiau šioj situacijoje ir kaip pasielgtų Jėzus?

➔ Asmeninė piligrimystė

Šv. Rašto ištrauka

„Išvydęs jų tikėjimą, Jėzus kreipėsi į paralyžuotąjį: „Sūnau, tau atleidžiamos nuodėmės!“ (Mk 2, 5)

Klausimai apmąstymui

- Dievas visada yra tas, kuris pirmas eina link mūsų. Kokį žingsnį (veiksmą, apsisprendimą) padariau savo gyvenime, kai sutikau Jėzų?
- Kas padėjo, davė drąsos atsiliepti į Jėzaus kvietimą?
- Kas palaiko, augina, maitina Tavo tikėjimą/ santykį su Jėzumi?
- Kaip šiandien Jėzus gali išvysti mano tikėjimą?

Maldos intencija

- Kiekvieno mūsų gyvenime yra sričių, kame mes esame praradę tikėjimą. Pagalvok, koks tai yra dalykas ir per ateinantį mėnesį prašyk Jėzaus dovanoti Tau tikėjimą, kad tai gali pasikeisti, kad sunkumai gali išsispręsti.
- Melskime drąsos nesustoti savo tikėjimo klionėje, bet su pasitikėjimu žengti daugybę tikėjimo žingsnių link Jėzaus.

Užduotis - praktinis pasiūlymas

Radęs valandėlę laiko, peržvelk

savo tikėjimo kelionę. Prisiminęs savo tikėjimo kelionės pradžią, pagalvok, kaip tau ši kelionė sekėsi. Ar turėjai daug sunkumų, išbandymų? Kas visame šiame laike tau padėjo iškaikyti tikėjimą: draugai, malda, bendruomenė, šeima? Peržvelgęs savo kelionę pabandyk atpažinti Dievo veikimą ir vedimą savo gyvenime: kokių naujų dalykų išmokai, kame sutvirtėjai, kas pasikeitė Tavyje ar Tavo aplinkoje?

P.S. (Užduočiai atlikti galima nupiešti savo tikėjimo kelią arba tikėjimo medį - sužymėti visus svarbiausius įvykius, etapus. Jeigu šią vidinę piligrimystę keliaujate ne vieni, o kartu pasiruošimo grupėje – taip lengviau bus pasidalinti savo tikėjimo kelione.)

Mano tikėjimo medis

Tai metodas skirtas apmąstyti ir pasidalinti savo patirtimi su kitais. Jis nuostabus tuo, kad taip pažįsti kitą žmogų, kartu per asmeninį atsivėrimą greitai sukuri santykį, sužinai, kas yra labai svarbu šalia esančiam asmeniui.

Priemonės: lapai ir rašymo priemonės, pavyzdys – didelis lapas su medžiu.

Vadovas paaiškina, ką reikia nupiešti ir įvardinti. Medžio šaknys – patirties pradžia, šaltinis. Kamienas – eiga laike, svarbūs etapai. Galima nupiešti drėves, urvus, lizdus, nudžiūvusiais šakas ir kitus simbolius, kurie įvardintų patirties įvykius. Šakos galėtų būti tam tikrų temų, sferų klasifikacija.

Medžio lapai – poreikiai, o vaisiai – modelį.

Eiga: Visi grupės dalyviai nupiešia medžius, įvardina savo patirtis. (10-15 min.) Tada grupelėse po kelis (4 žmones) visi pristato savo piešinius ar schemas ir pasidalina savo patirtimi.

➔ Bendruomenės prisistatymas

Judėjimas Šviesa – Gyvenimas (Oazė)

„Ypač artimas man yra tas gyvenimo stilius, kurį jaunimui pasiūlė ir pradėjo Dievo tarnas kunigas Francišek Blachnicki. Ir šios nuomonės nepakeičiau. Dėkoju Dievui už šį Judėjimą, kuris davė tiek daug palaimintų vaisių jaunimo širdyse praėjusiais sunkiais metais ir kuris taip pat šiandien yra jaunimo bei šeimų dvasinio augimo tampri aplinka“.

Jonas Paulius II,
Krokuva 18-08-2002.
Charizma

Judėjimas Šviesa-Gyvenimas atsirado ir plėtojosi Lenkijos Bažnyčioje, dabar jis veikia jau

daugelyje šalių. Mūsų įkūrėjas yra Dievo tarnas kun. Francišek Blachnicki (1921-1987) – uolus žmogaus vidinio atsinaujinimo apaštalas, sugebėjęs įskaityti laiko ženklus ir atsakyti į juos konkrečiais veiksmais. Judėjimas Šviesa-Gyvenimas yra evangelizacinis ir formacinis. Jo tikslas – padėti žmonėms tapti brandžiais krikščionimis. Judėjimas sutelkia įvairaus amžiaus bei pašaukimo žmones: jaunimą, vaikus, suaugusiuosius, taip pat kunigus, vienuolius, vienuoles, pasauliečių institutų narius ir šeimas (Namų bažnyčia). Lietuvoje – tai visų pirma jaunimo ir šeimų judėjimas. Per kiekvienos grupės atitinkamą formaciją judėjimas trokšta tarnauti Bažnyčios atnaujinimui pagal II Vatikano Susirinkimo nurodymus, siekdamas realizuoti paraprijos kaip bendruomenių bendruomenės

Judėjimo ženklas

Jį sudaro du graikų-biblijiniai žodžiai: „ΦΩΣ“ (FOS-Šviesa) ir „ΖΩΗ“ (ZOE-Gyvenimas), tarpusavyje sujungti raide „Ω“ ir sudarantys kryžių. Šis ženklas išreiškia krikščioniškojo brandumo simbolį, kurio esmė formuoti save pagal Dievo mintį, tapti nauju žmogumi, kuriame egzistotų vienybė tarp Dievo Žodžio šviesos ir gyvenimo pažinimo. Ši vienybė žmoguje įmanoma tik Šventosios Dvasios galia, priimant Atpirkimo dovaną – Kristaus kryžių.

Veikla

Šviesos-Gyvenimo arba, kitaip vadinamas, Oazės judėjimas – tai kelias link gyvenimo Jėzuje Kristuje, link krikščioniško brandumo. Šis

kelias turi savo pakopas, nes eina vis aukštyne, todėl vieni formacijos metai Oazėje tai viena pakopa arčiau Jėzaus. Yra 3 pagrindinės pakopos arba laipsniai. Pirmas žingsnis pakopoje yra 15 dienų rekolekcijos, kurios dažniausiai vyksta vasarą. Tai laikas skirtas Dievui ir bendruomenei. Antras žingsnis pakopoje yra darbas metų eigoje. Susitinkame kiekvieną savaitę mažoje grupėje, meldžiamės, skaitome Šventąjį Raštą, dalinamės, giedame, būname kartu. Po trijų formacijos metų dalyvis pasižada tarnauti Bažnyčiai per Judėjimą ir tampa animatoriumi, kuris veda kitus dalyvius tuo keliu, kurį pats praėjo.

Oazės jaunimas veikia visuomenės ir Bažnyčios labui – susitinka su vaikais iš globos namų, padeda vienuolių veikloje, savanoriauja įvairiuose renginiuose.

Malda

Pagrindinė ir mylimiausia judėjimo malda – tai Šventosios Mišios. Bendruomenės nariai yra detalčiai supažindinami su liturgija, jos ženklais ir simboliais, kad suprastų ir pamiltų Šventas Mišias yra skatinami tarnauti juose pagal savo sugebėjimus.

Bendruomenėje dažniausiai

meldžiamės spontaniškai – tai malda, kai kiekvienas narys išsako savo dėkojimus, maldavimus, šlovinimą, o kiti bendruomenės nariai meldžiasi kartu su juo.

Ypatingą vietą užima Rožinio malda, kadangi Marija yra mums tobuliausias naujojo, perkeisto žmogaus pavyzdys. Oazėje praktikuojame Rožinio maldos su intarpais būdą. Drauge su Marija apmastome Jėzaus gyvenimą.

Kiekvienas Oazės narys yra kviečiamas kiekvieną dieną susitikti su Dievu Susitikimo Palapinėje. Taip vadinasi asmeninė malda Šventuoju Raštu, kurios ištakos ir pavadinimas kilę iš Išėjimo knygos (33 skyrius). Tai pokalbis su Gyvuoju Jėzumi, kurio Žodį randame Biblijoje.

Kodėl Oazė?

➔ Liudijimas

Susitikimas su Jėzumi

Daug kartų girdėjau apie Jį kalbant. Žmonės man sakė, kad Jis viską perkeičia, gydo ir net duoda naują gyvenimą, kupiną nesibaigiančio ir amžino džiaugsmo, neblėstančios vilties, bei meilės, kuri viską apima ir tęsiasi amžinai.

Judėjimas Šviesa-Gyvenimas išsiskiria konkretumu, aiškumu, ypatinga charizma, meile ir ištikimybe Bažnyčiai. Bendruomenės narys eina pas Jėzų patikrintu keliu, kuriuo visokio amžiaus ir luomo žmonės žengia jau daugiau nei 50 metų. Tai aiški programa kaip tapti šventu šiandieniniame pasaulyje, asmeniu, kuris išsiskiria meile Dievui, savo broliui ir sesei išlikdamas paprastu žmogumi.

Oazė tai taip pat Naujos Kultūros skleidimas – liudijimas, kad gyvenimas be žalingų įpročių, priklausomybių ir egoizmo yra daug gražesnis ir tikresnis.

Tai bendruomenė, kuri kartu su tavimi eina tuo pačiu keliu, supranta ir myli tave Kristuje.

Tokie pažadai iš tiesų vilioja. Kas nenorėtų visą laiką džiaugtis arba būti mylimas tokia meile, apie kurią nedrįsta net svajoti? Norėjau ir aš... Klausiau, bet nesupratau. Turėjau ausis, bet buvau kurčias. Sakiau, kad pažįstu Tave, Jėzau, bet dar nebuvau sutikęs. Visa evangelinė žinia tebuvo tik teorinė informacija ir taisyklių

sąvadas, kurių laikydamasis, nusipirkčiau bilietą į amžinąjį džiaugsmą ir net nenutuokiau, kad šis bilietas yra Jėzus. Man be galo trūko susitikimo su gyvuoju Dievu, su Jo gailėstingumu ir meile, kuri apsireiškė Jėzaus asmenyje. Jaučiausi suvaržytas ir nelaimingas. Galų gale visos tos taisyklės bei pamokymai man tapo tuščia našta, apsunkinančia gyvenimą. Nusprendžiau viską mesti. Taip ir padariau... Bendravau su tais žmonėmis, kurių anksčiau vengiau. Trumpą akimirką net gi maniau, kad esu laimingas. Vis dėlto nuolat jaučiau tuštumą ir beprasmybę, pralaimėjimą ir nežinomybę, kylančią dėl mūsų gyvenimo trapumo bei neišvengiamos mirties. O labiausiai man trūko tikros meilės ir bendrystės tarp žmonių. Trūko žvilgsnio, kuris žvelgtų ne į veidrodį, o į artimą, ištiestų rankų. Tarp visų tų žmonių jaučiausi vienišas, nes niekas nenorėjo manęs priimti tokio koks esu. Turėjau nuolatos stiebtis. Pavargau... Galiausiai pripažinau, jog galėjau klysti, tad nusprendžiau grįžti...

Išpiltas šalto prakaito įgriuvau į Žvėryno bažnyčios šventorių, į tą vietą kur renkasi mano bendruomenė. Kaip visada vėlavau ir dėl to bjauriai jaučiausi. Vijau mintis į šalį, tačiau jos mane

nugalėjo. Galvoje skambėjo balsas: „Vėluoji valandą! Ir vėl...“ Paskambinau į zakristiją. Duris atidarė pavargęs ir išsekęs, bet šiltas ir tėviškas kunigas, rūpinąs mūsų bendruomenę. Jo veidas iškart mane nuramino. Visgi širdyje dar kirbėjo nerimas. Vis dar nežinojau, kaip mane priims bendruomenė. Jau tūkstantį kartų vėlavau ir tūkstantį kartų nesulaukiau jokio priekaišto. Visgi jaučiau, jog šįkart viskas gali būti kitaip. Abejojau. Seniai su jais nebendravau, pamiršau jų širdies veidus, pamiršau jų esmę. Priėjau prie durų, už kurių visi susirinkę. Lemtinga akimirka. Dvejojau. Nenorėjau pro jas žengti pirmas. Apsimečiau mandagiu, praleisdamas kunigą į priekį. Jis neėjo. Pravėriau duris. Užsimerkiau. Saldi akimirka prieš susiduriant su realybe. Sekundė, kuri truko amžinybę. Nenorėjau atsimerkti. Keista, bet tokią akimirką tamsa mielesnė už šviesą. Atsimerkiu... Išvydau sau taip brangius žmones bei jų šiltus ir laukiančius žvilgsnius. Jaučiausi pasimetęs, nes reakcija visai kitokia nei tikėjausi. Niekas nesikeičia. Jėzus vis dar čia pat, mūsų bendruomenėje. Jo meilė ir bendrystė, gimdanti brolišką vienybę, gyva kiekvieno čia susirinkusio žmogaus širdyje. Prisiminiau jų širdies veidus, tą

žmogiškumą, kuri sudaro mano brolių ir seserų esmę. Ir vėl aš pavėlavau ir nesulaukiau jokio priekaišto. Tik kažkur pasigirdo draugiškas pasisveikinimas, kažkas nusišypsojo. Jaučiausi toks laukiamas ir reikalingas, dėl to koks esu. Toks elgesys tirpdė mano širdies ledą. Leido su meile pažvelgti į patį

save. Gydanti Dievo meilė pasireiškė per bendruomenę, visiškoje kasdienybėje, todėl anksčiau to negalėjau pastebėti. Pamirštu, visas savo klaidas. Džiaugiuosi tuo, kad esu.

Tomas

➔ Veikla

Maldos būdas: Rožinio malda su intarpais

Mes siūlome mažai žinomą Rožinio maldos būdą. Tai Rožinis su intarpais. Toks Rožinio kalbėjimo būdas yra vienas iš Oazės charizmos elementų. Tai nėra naujai sugalvotas būdas, jį atrado prancūzų dominikonai vadovaujantys Rožinio maldos centrui. Tyrinėdami Rožinio maldos atsiradimą, jie sužinojo, kad malda Sveika Marija vadinama Angelo pasveikinimu, iš pradžių susidėjo tik iš bibliinių žodžių – Arkangelo Gabrieliaus ir šv. Elzbietos pasveikinimo ir baigėsi žodžiu Jėzus. Tik vėliau paplito antra Sveika Marija maldos dalis, prasidedanti žodžiais Šventoji Marija, Dievo Motina, melski už mus... O Rožinis atsirado, kai besimeldžiantis sustodavo ties

žodžiu Jėzus ir įterpdavo tai, kas siejosi jam su žodžiu Jėzus, pvz.: „kuris tapo žmogumi dėl mūsų išganymo“, „kuris per mirtį ant kryžiaus panaikino mūsų nuodėmes“, „kuris iš visų brolių prisikėlė pirmasis“, „kurio Motina Marija buvo paimta į Dangų“ ir pan. Surūšiavus intarpus susijusius su pagrindiniais Jėzaus gyvenimo įvykiais į „blokų“, galiausiai atsirado Rožinis, kurį žinome šiandien.

Taigi, mes siūlome pabandyti melstis tokiu būdu:

*Tėve mūsų...
10 Sveika Marija su intarpais, po paskutinės Sveika Marija ir intarpo sakome Šventoji Marija, Dievo Motina.*

Garbė Dievui Tėvui...

Šis būdas yra geras tuo, kad

padeda iš tikrųjų medituoti Rožinio slėpinius, o ne tik automatiškai sukalbėti 10 Sveika Marija. Be to, tai puikus būdas susikaupti ir nepasiduoti monotonijai. Galiausiai ši malda tampa kristologine malda, o Marija mums tampa keliu pas Jėzų,

➔ Atviro stogo diena

Su džiaugsmu primename ir kviečiame į atviro stogo dienas Spalio mėnesį! (Tiems, kuriems neaišku, kas yra atviro stogo dienos – reikėtų perskaityti 4 eilutę iš Morkaus Evangelijos 2 skyriaus:

„Negalėdami dėl minios prinešti jo prie Jėzaus, jie praplėšė stogą namo, kur jis buvo, ir, padarę skylę, nuleido žemyn neštuvus, ant kurių gulėjo paralyžiuotasis.“

Pagal ją yra pavadintos dienos, kurių metu galime gyvai susitikti ir susipažinti su viena iš dešimt bendruomenių, kurios prisistatys pasiruošimo Lietuvos Jaunimo Dienoms laikotarpiu- nuo rugsėjo iki birželio).

ATVIRO STOGO DIENOS su JUDĖJIMU ŠVIESA – GYVENIMAS arba OAZE

Spalio 3d., šeštadienį, 16

su Ja gilinamės į Kristaus Slėpinį.

Svarbu sakyti intarpus, kurie būtų susiję su apmąstomu slėpiniu. Jei apmąstome slėpinį „Jėzus miršta ant kryžiaus“, tai intarpas turi būti susijęs su Jėzaus mirtimi ant kryžiaus.

val. Gailestingojo Jėzaus brolių bendruomenės vienuolyno koplyčioje (Šv. Stepono g. 37)

Spalio 10d., šeštadienį, 16 val. Dievo Žodžio šventimas Gailestingojo Jėzaus brolių bendruomenės vienuolyno koplyčioje (Šv. Stepono g. 37)

Spalio 23-25 d. Evangelizacinės rekolekcijos anglų kalba su vertimu į lietuvių kalbą.

Rekolekcijos vyks Pavilnyje, Švč. Nekaltosios Mergelės Marijos seserų tarnaičių kongregacijos (Marijos Tarnaitės) vienuolyne, Švarioji g. 3b, kaina: 50Lt. Registracija iki spalio 5 d.

Daugiau informacijos: onlygia_dj@yahoo.co.uk arba Eliza +370 646 77 294.

Pasiimk pora draugų ir atlėk susipažinti!

Brangieji,

Kreipiamės šiandien į Jus prašydami užtarti malda artėjančias Lietuvos jaunimo dienas 2010 „Kelkis ir eik!“ (Mk 2,1-12). Jos įvyks paskutini birželio savaitgalį Panevėžyje.

Trokštame, kad šis jaunimo susitikimas visų pirma būtų dvasinis ir visos Lietuvos Bažnyčios įvykis. Be visų rūpesčių ir darbų, kuriuos ruošdamiesi turime atlikti, norime Viešpačiui patikėti kiekvieną jauną žmogų, kurį Jis nori prakalbinti.

Maldos akcija už artėjančias jaunimo dienas prasideda spalio 1, Šventosios Teresėlės, praėjusių LJD 2007 globėjos, dieną ir tęsis iki pat birželio 26 dienos. Kiekvienas mėnuo turi savo ypatingą intenciją, kurią prašome prisiminti savo bendruomenės maldos susirinkimuose ar švenčiant Eucharistiją.

Melskimės vieni už kitus, kad Viešpats mus visus neštų ir kad išmoktume nešti vienas kitą.

Lietuvos Vyskupų Konferencijos jaunimo pastoracijos vardu,
Pirmininkas Vyskupas Rimantas Norvila

Dieve, mūsų Tėve, pašvenčiame Tau Lietuvos jaunimo dienas 2010 Panevėžyje. Mes pasitikime Tavimi ir Šventojo Kazimiero užtariamai meldžiame už vyskopus, kunigus, vienuolius ir vadovus, kurie dalyvaus LJD. Tegul jie būna Šventosios Dvasios įkvėpti nešti gerąją naująją kitiems.

MALDA UŽ LIETUVOS JAUNIMO DIENAS 2010

Jėzau, Dievo Sūnau,
tikras Dieve ir tikras žmogau, / Pažvelki į mus!

Jėzau, su mumis esantis,
mums gyvenimo žodį skelbiantis,
besąlygiškai mus priimantis, / Kvieski mus!

Jėzau, Mūsų draugus įkvepiantis,
Mūsų tikėjimu pasitikintis,
Mūsų tikėjimu besistebintis, / Lauki mūsų!

Jėzau, į mūsų troškimus atsiliepiantis,
Turintis galią atleisti nuodėmes,
Mums malonę dovanojantis, / Drašinki mus!

Jėzau, kviečiantis keltis ir eiti,
pastatantis mus ant kojų,
gydantis mūsų negalias, / Pakelki mus!

Jėzau, perprantantis mūsų širdies sumanymus,
įžvelgiantis mūsų širdies troškimus,
mums tiesą atskleidžiantis, / Pasigailėki mūsų!

Jėzau, mus į tikruosius namus parvedantis,
Mus į gyvenimą sugražinantis,
Dangų dėl mūsų praplėšiantis, / Lydėki mus!

Jėzau, Tu esi mūsų Viešpats, Gyvojo Dievo Sūnus,
Didžiausios nuostabos, dėkojimo ir šlovinimo vertas. Amen.